

Australien

Text och foto: Annika Koch och Björn Christensen

SEDAN SENASTE resebrevet i Oceanseglaren 3-2009 har det runnit en hel del sand genom timglasets. Men nu är Annika Koch & Björn Christensen på gång igen efter alla arbeten med S/Y Lindisfarne i Whangarei i Nya Zeeland. Resebrev för tiden 29 oktober 2009 – 9 februari 2010 kommer här.

Avstampet från Opuia i Nya Zeeland mot Sydney blev sent på torsdagen den 29 oktober 2009 i en liten kuling, som skulle avta och prognosen för de närmaste dagarna såg ut att bli tillräckligt bra i väntan på ett lovande högttryck, som låg långt västerut.

Efter de första dagarnas lite instabila väder kom högttrycket och gav oss vind med ost i, alltså precis vad vi ville ha för att kunna segla bekväm medvindssegling västerut. Enda smolket i bågaren var en motström på mellan 0,5 till dryga 3 knop hela vägen!

Vi angjorde Sydney på måndag morgon den 9:e, där vi möttes av tre pigga tullare. Men karantänfolket, uteblev... Döm om vår förvåning, och tullarna stod helt mållösa, då de i telefon möttes av karantänfolk, som inte

ville klarera in oss nu. Vi fick snabbt komma överens om möte vid en annan brygga på förmiddagen nästa dag utan några restriktioner under mellantiden. Karantänfolket tog 330AUD vilket är nästa 2000 SEK och det är med råge det mesta vi betalat någon gång. Hade vi kommit fram under en helg hade prislappen stigit till nästan det dubbla. Nya Zeeland tar inte ett öre oavsett tid på dygnet!!

Direkt efter tullklareringen gick vi via operahuset till Black Wattle, en gratis och mycket skyddad ankrings-

Operahuset i Sydney

plats på gångavstånd från centrum. Dock saknas service i form av toaletter, vatten, sophantering och duschmöjlighet. Det finns en dinge-brygga och vid fiskmarknaden, längst in i viken, kan man fylla vatten gratis. Vilken storstad kan bjuda på detta? Sydney som storstad är intressant och lättnavigerad. Vacker trots en massa höga hus och med en waterfront, som överträffar de flesta andra städer vi besökt. Vi gillar verkligen stan.

Sydneys skyddade vattenomgivning erbjuder också på flera möjliga strandhugg och redan efter en vecka seglade vi ut och ankrade i ett naturområde i Middle Harbour. Alldeles stilla och inga hus. Här fick vi kontakt med en "lokal svensk", Hans, som tipsade oss om en gratisboj utanför Birken Head marina, dit vi sedan seglade och tillbringade dryga två veckor med "ständig" bilservice av Hans. En sightseeing till bl a Blue Mountain, 1,5 timmes körning, och en tur till IKEA.

Nästan en månad efter att vi angjort Sydney, lämnade vi storstaden och seglade söderut till en boj i Port Hacking. Det låter som en hamn, men är en lång fin sandstrand i ett naturreservat, skyddad av en halvö. Långa promenader efter stranden och in bland sandstenen. Färgerna på den eroderade sandstenen påminde mycket om Petra i Jordanien, lite gulare men med mindre av de röda inslag som Petra har mycket av.

Torsdagsseglingen blev en 60 sjömil lång etapp med tidig start. Framme i Jarvis Bay tog vi en boj i reservatet där det är ankringsförbud. Bara fem bojar, så tusan vet, vad de gör när den sjätte båten kommer. Fina vandringar längs stränder och in i naturreservatet. Så vred vinden mot norr igen vid femtiden på morgonen. Klockan sex, innan det blivit för guppigt vid vår boj och med

utgående tidvatten, stack vi till havs för vidare segling söderut.

Det är ont om bra stoppställen längs kusten och Ulladullas fiskehamn anges i piloten vara för liten. Hamnen låg på vettigt avstånd från Jarvis Bay så vi anropade kustpatrullen som har en station i hamnen och frågade om det fanns plats. Jo, vi kunde både ligga vid kaj eller ankra inne i hamnen. Så det gjorde vi i tre dygn, innan det på tisdag den 15:e kom vind från norr och vi seglade vidare mot Eden. Vinden ökade mot kvällen. Surfarna var häftiga och under natten toppade vi flera gånger väl över åtta knop genom vattnet. Men det blev en rörig natt med en del vatten över oss, innan autopiloten fick träda in och ersätta vindrodret för att undvika uppskärningar i den grova sjön på låringen. Det är en välsignelse med en stark och snabb autopilot! Eden angjordes i morgonljuset.

När vi vaknade vid lunchtid dingade vi in till den lilla staden/byn. Sevärthet nummer ett var ett litet välordnat valmuseum, där dragplåstret är späckhuggaren Tom, som på 30-talet hjälpte valfångarna att valla in valar i Edenbukten. Tom var inte ensam om detta, men han var den ivrigaste och han tog de små valbåtarnas tamp i munnen och bogserade dem till rätt position. Hans hela skelett finns nu att beskåda i museet och "beviset" på sägnen syns tydligt på Toms lokalt nedslitna tänder. Späckhuggarna fick valarnas läppar och tunga som tack för hjälpen!

Eden är sista hamnmöjligheten före Bass Strait över till Tasmanien, så vi var beredda på några dagars väntan på rätt väder, men den är dålig som allvädershamn. Man kan flytta sig tvärs över viken när vinden kommer från fel håll, så nästa eftermiddag, när vinden vred, bidevindsseglade vi de tre milen över till lovartssidan, där vi ankrade över bra sandbotten.

Sen var det dags för det beryktade Bass Strait. Men med gribfiler och tid att vänta på rätt väder blir oftast en tvådygnssegling helt ok, oavsett hur ökänt

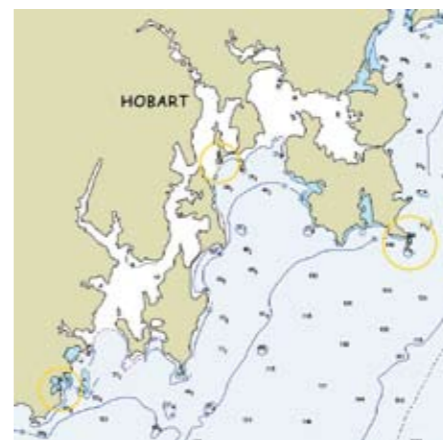
vattnet än är och vi ankrade innanför Wineglass bay nere på Tasmaniens ostkust efter knappa tre dygn.

På juldagen, efter en lugn kryss i sex timmar, baxade vi in oss i ostkustens förmodligen minsta vik, Whaler's Cove, och band upp oss med fyra landlinor plus ankaret väl nerdraget på 8

Vindslipad sandsten i naturreservatet i Port Hacking

meters djup. En riktig "Patagonare" skulle man kunna säga. Piloten talade bara om svajankring över dålig botten utanför "vår" lilla vik! Här blev vi liggande i två nätter och njöt av naturen och dess skulpturer. Sandstenen är så lättroderad, att de mest fantastiska konstverk formas av vind och vatten. Flera vitbukade örnar underhöll oss flitigt under dessa dagar och små pingviner på nätterna.

Efter ytterligare några ankringsvikar var det dags för Hobart, just samma dag som flera av deltagarna i racet Sydney-Hobart anlände. Efter rundningen

av Cape Raul fick vi en fin läns i full speed över Storm Bay upp mot Hobart. På väg in mot stan blev vi omseglade av segeljättarna i racet. Men vi hade förstås jollen på släp...

Vi fick en plats i Royal Yacht Club of Tasmania, som ligger 25 min promenad från centrum. På årets näst sista dag gjorde vi stan och tittade på alla tävlingsbåtar i hamnen. Hobart med cirka 200 tusen invånare (dryga 500 tusen i hela Tasmanien) är en trevlig håla.

Efter nyår kastade vi loss och seglade sydvarv mot D'Entrecasteaux Channe, (dåntrekastå), ett stort skyddat skärgårdsområde söder om Hobart. Skyddat och skyddat... Det blåser fortfarande som tusan, men dyningen från havet kommer inte åt. Målet var Duck Pond på Bruny Island, där vi ankrade i en total-skyddad liten vik.

Efter några dagar seglade vi vidare i dessa skyddade vatten ner till sydostspetsen, där vi ankrade i Recherche Bay för att invänta väder för de 60 sjömilens längs oskyddad sydost till Port Davey, vårt "slutmål" i Tasmanien. När vi kom till Recherche Bay, låg där en HR 39 och senare kom en HR 43 plus några okända båtar. Lite märkligt med tre Orustbåtar av sex segelbåtar på andra sidan jorden. Det var bara vi, som var "from overseas" av de sex. Vädet drog nu i med tuffa vindar över ankringsplatsen. Vi låg i sjölä, men kuling är alltid kuling, särskilt som den gärna blir byig med växlande riktning över land.

Efter två dygn blev det så dags att dra iväg tidigt på morgonen för att vara framme i Port Davey väl före solnedgången. Det är ett naturligt innanhav/fjord med en rätt komplicerad angöring mellan öar och skär, som man skall igenom i ofta brytande havssjö, något som definitivt skall undvikas i mörker eller motljus.

Väl inne i innanhavet, som har en mängd trånga passager och därmed helt befriat från havsdyning, finns det gott om bra ankringsplatser och många

bergstoppar att besöka. Första morgonen vaknade vi med spegelblankt vatten runt båten. Vattnet är dessutom nästan kolsvart. Tanniner färgar vattendragen, som rinner ut i den tillsnörpta havsviken, så siktdjupet i det mörkt te-färgade vattnet är cirka fem decimeter. Efter lunch drog vi upp ankaret och fortsatte inåt i systemet. Omgivningarna liknar ett mellanting mellan Yttre Hebriderna i Skottland och Patagonien i Chile. Vi hittade en ny fin ankring 6 sjömil längre in och då var det fortfarande 10-15 sjömil navigerbart vatten inåt land.

Efter några dagar gled vi tillbaka ut och ankrade vid mynningen av fjordsystemet, där det blev ny fotovandring upp till en av de närbelägna topparna. Ljuset blir fint frampå sena eftermiddagen. Utsikten över angöringsbukten i sjökortspektiv var verkligen spektakulär.

På väg tillbaka utefter stranden fick vi till och med syn på en känguru, inte en av de där små, utan en skapligt stor en.

Lördag morgon blev det svåra beslut vid frukost. Gribfilerna hade sedan något dygn indikerat en väderförändring till mera lågtrycksbetonat. Från natten mot söndag såg det ut som en vecka med hård vind från i huvudsak syd, inte någon önskeriktning, när man skall segla 60 sjömil utefter en sydkust. Lök på laxen var, att vi inte gärna kunde stanna i Port Davey och vänta på nästa högtrycksperiod, då vår visumtid i Australien var på upphällningen.

Vid elvatiden lättade vi ankar och motorseglade i den svaga vinden mot skyddade vatten i öster. Sen eftermiddag kom västvinden och gav oss en rejäl skjuts. Strax hade vi drygt 15 m/s över båten i ren läns. Vid sjutiden närmade vi oss sydosthörnet och hoppades

Port Davey är ett naturligt innanhav/fjord med en rätt komplicerad angöring mellan öar och skär.

att nordvinden där ersatts av ”vår” sydvästvind. Som väl var stämde prognosen och efter solnedgången i mycket svagt ljus, rundade vi grundområdena med kelp (sjögräs som är som 15 mm rep,

Dolerite Piles

tre-sex meter långa och även starka som rep). Nu gav vi kelpen, som är svår att se i mörkret, extra rum. Sen återstod bara att följa vårt sparade plotterspår in till ankringsplatsen med skarp utkik i mörkret för att inte köra på ankarliggare utan ljus. Allt gick bra och klockan halv elva, just som himlen öppnade sig, drack vi te nere i salongen, lyssnades på regnet. Efter några fina dagar seglade vi sen de 60 sjömil upp till Hobart, där vi skulle klarera ut från Australien.

Nu gick dagarna plötsligt väldigt fort. Förmiddagarna gick mestadels till att skriva och fixa med foton till hemsidan och eftermiddagarna till lite motion (tyvärr med tonvikt på lite) och sociala kontakter med omvärlden (läs andra yachtisar). Det gällde att hitta ett bra väderfönster för trippen över till NZ och få tullen att klarera ut oss. Vi ville gå på lördag eller söndag, så tullen kom till Yachtklubben vid tre på fredagseftermiddagen. Inga restriktioner beträffande landgåendet.

Tullen verkade flexibel. Var det så att vädret trilskade, när vi kom ut till havsbandet, var det ok att ankra något dygn. Men då fick vi inte gå iland. Riktigt hur de fick ihop alla dessa motsägelsefulla ”direktiv” vetetusan, men de var klart mer avslappade jämfört med vad vi hört om kollegorna uppe i Queensland.

Vi färdigställde Lindisfarne för trippen, surrade dingen på däck, inspekterade rigg, sjöstuvade och hann med en massa sociala ”avvecklingar”, innan vi på söndagsmorgonen tuffade ut från Yachtklubben. Seglade ”inomskärs” de 60 sjömil ner till ”vår” Recherche Bay i en fin, ibland lite hård, läns. Där låg vi sedan till tisdagen den 9 februari, då vi startade mot Bluff i Nya Zeeland, 900 sjömil över Tasman Sea mot öster.

Bluff, Nya Zeeland 19 februari 2010

Annika Koch & Björn Christensen
S/Y Lindisfarne

S/Y Lindisfarne – Forgas 37 – 7,5t (över 9t utrustad)

www.sailaround.info innehåller 16 sidor Logg över denna period.

mail@sailaround.info